

РЕШЕНИЕ

№ 23466

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4353** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на [чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс](#)
[/АПК/](#) във вр. [чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/](#).

Образувано е по касационна жалба от Д. Г. И. чрез адв. Л. Д. с адрес за кореспонденция и
призоваване [населено място], 1000, [улица] против Решение Рег.№886 от 10.03.2025г на СРС по
нахд №6671/2023г на СРС, 18 състав, с което е потвърдено наказателно постановление НП № 23-
4332-006086 от 10.04.2023 г., издадено от Г. В. Б., началник-група в ОПП – СДВР, с което на
касатор на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ за
нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

Касаторът излага доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон,
съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Според касатор
първоинстанционния съд неправилно е приложил и не е съобразил, че при издаването на акта за
установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление е налице
неправилно прилагане на материалния и процесуалния закони, тъй като в нарушение на чл.52,
ал.4 от ЗАНН наказващият орган не е извършил необходимите действия по разкриване на другия
участник в ПТП, не е извършена пълна проверка по установяване на всички факти и
обстоятелства по действителната обстановка, така че да бъде разкрита обективната истина.
Възразява, че съдът е кредитирал дадени показания от лице, явило се с твърдението, че е било
участник в ПТП-то, но което лице според касатор не е управлявало ППС, с което е реализирано
произшествието. Очевидния факт на разминаване в твърденията на т.нар. друг участник в ПТП и

явилите се свидетели на самото произшествие вадят до извода за неправилност на установените от първоинстанционния съд факти и обстоятелства, на база на които същият е постановил обжалваното решение. Релевира доводи за нарушение на чл. 42 т.4 и чл.57 ал. (1) т. 5 от ЗАНН. Доколкото в НП са изцяло възпроизведени описаните в АУАН фактически констатации, без АНО да предприеме самостоятелен анализ, намира, че му е накърнено правото да разбере вмененото му нарушение и съответно правото му на защита. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени НП.

Ответникът – Началник Група „АНД“ в ОПП СДВР, не се явява, не се представлява. От пълномощник на ответник юрк П. са постъпили писмени бележки на 13.06.2025г, с които се излага становище по същество на спора, претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на [чл. 218 АПК](#), приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

На 31.03.2023г Б. Н. З. на длъжност мл.автоконтрольор при СДВР отдел ПП в присъствието на свидетеля И. И. Б. е съставил АУАН №872285 против Д. Г. И. в качеството ѝ на водач на лек автомобил рег [рег.номер на МПС] за това че на 31.03.2023г в 18:45 часа в [населено място] по бул. В. с посока на движение от бул. Ген. С. към бул. Патриарх Е. управлява лек автомобил С. СЗ с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на нейно име и на 50 метра преди кръстовището с бул. Патриарх Е. поради това, че не контролира непрекъснато МПС, което управлява, реализира ПТП по пътно движещия се от лявата ѝ страна неизвестен напуснал лек автомобил. В АУАН е записано, че водачът е нарушил чл.20, ал.1 от ЗДвП. АУАН е предявен на И. на 31.03.2023г, подписан е от лицето, като след запознаване със съдържанието му е отразено, че няма възражения по АУАН.

Въз основа на АУАН началник група в СДВР отдел Пътна полиция е издал Наказателно постановление №23-4332-006086 на дата 10.04.2023г, с което при идентично описана фактическа обстановка, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.185 от ЗДвП на И. е наложено наказание – глоба в размер на 20лв за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП.

Районният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите З., П. Т. и С., както и писмените доказателства от административнонаказателната преписка, приобщени на основание чл. 283 НПК / в т.ч.АУАН, НП, Декларация на Д. И. от 31.03.2023г, скица на пътнотранспортно произшествие към протокол №1851188/31.03.2023г, Протокол за ПТП №1, рег №851188/31.03.2023г, справка картон водач и заповеди за компетентност/. Кредитирал е показанията на свидетелите З. и Т. /по отношение механизма на настъпване на нарушението и това, че МПС е било управлявано от касатор/ като последователни, непротиворечиви, детайлни и кореспондиращи с писмените доказателства, конкретно протокол за ПТП , скица и декларация, попълнена от И.. Въз основа на тях е приел за доказана описаната в НП фактическа обстановка с изричното уточнение, че загубата на контрол се е изразявала в изместване на съответното управлявано превозно средство вляво поради загуба на концентрация (разсейване) от страна на водача му И. и че удареният автомобил (реализирането на ПТП се е изразявало именно в сблъсък между съответните два автомобила) е бил марка „Мазда“, модел 3, с рег. [рег.номер на МПС] , с дата на първа регистрация през 2007 г., с мощност 80 kW, собственост на Т.. Приел е за

установено, че към процесната дата 31.03.2023 г. срещу И. (родена през 1971 г.) имало издадени и влезли в сила Збр НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата, контролът за чието спазване се е осъществявал от органите на МВР, но за последно такова НП било влязло в сила през 2008 г., а и това, че справедливата стойност за възстановяване на материалните вреди (механични увреждания) от произшествието, причинени на автомобила, който е бил ударен от И., при всяко положение не е надхвърляла 7800 лева, т. е. 10-кратния размер на установената (със съответното ПМС) към процесната дата минимална работна заплата за страната.

Въз основа на доказателствената съвкупност СРС е извел правни изводи, че АУАН и НП са издадени от компетентни административни органи и при спазване на сроковете по [чл. 34, ал. 1](#) и [ал. 3 ЗАНН](#). При съставяне на АУАН са спазени изискванията на [чл. 40](#) и [чл. 43 ЗАНН](#), като АУАН и НП имат съдържанието, изискуемо съгласно [чл. 42, ал. 1 ЗАНН](#) и [чл. 57, ал. 1 ЗАНН](#), при пълна идентичност на описанието на всички съставомерни признаци на нарушението, обстоятелствата по извършването му, в това число и време и място, както и нарушените материалноправни разпоредби. Приел е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, като наказанието е индивидуализирано правилно.

По материалната законосъобразност на НП съдът е обсъдил защитната теза на И., като е отчел обстоятелството, че ударът е настъпил след изместване вляво на управлявания от И. автомобил и по време на движение на същия автомобил, позовал се е на дадените в декларацията обяснения на касатор и подписания от същия протокол за ПТП и приел, че е настъпил сблъсък в момент на движение на управлявания от жалбоподателката автомобил и конкретно в резултат на загуба на контрол върху автомобила от страна на И. и то при скъсяване на дистанцията между двете превозни средства в резултат на движението наляво на собствената на въззивничката кола. Посочил е, че това не означава, че поведението на водача другия участвал в произшествието автомобил е било правомерно поради което визираният друг автомобил е бил гонен от случаен наблюдател, за което са налице гласни доказателствени материали по делото. Показанията на установената като собственик, на когото е регистрирано визираното друго превозно средство, св. П. Т. според СРС потвърждават участието именно на това МПС в процесния инцидент. Според съда независимо дали именно св. П. Т. е управлявала собствения ѝ автомобил марка „Мазда“, с който касатор е реализирал ПТП, механизмът на настъпване на произшествието е установен по несъмнен начин (съгласно посоченото по-горе, включително доколкото и св. Т. сочи, че нейният автомобил е бил ударен, без значение дали Т. действително е управлявала автомобила си тогава или е научила за инцидента от другаде, например от действителния водач). По-нататък съдът е намерил за категорично доказано нарушението на [чл. 20, ал. 1 от ЗДвП](#), при форма на вината непредпазливост, респ. за правилно приложена санкционната разпоредба на [чл. 185 от ЗДвП](#).

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно [чл. 218 АПК](#) касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно [чл. 220 АПК](#) касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на [чл. 13](#) и [чл. 14 от НПК](#), във вр. с [чл. 84 от ЗАНН](#). Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правнорелевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, при мотивирано посочване кои от тях се кредитират и защо. При визираната доказателствена съвкупност обоснован и правилен е изводът на СРС за категорична и безспорна доказаност на авторството на нарушението на касатор по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП да контролира непрекъснато превозното средство, което е управлявал. Т. нар. разсейване, при което автомобилът се е отклонил вляво, се явява именно загуба на контрол, каквато чл. 20, ал. 1 от ЗДвП предписва на водачите да не допускат. Предвид горното неоснователни са доводите на касатор, че е извършено нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН при издаването на АУАН и НП. Налице е пълно и точно изясняване на всички обстоятелства и факти, спорни обстоятелства и преценка на възразенията и доказателствата по делото.

Съгласно [чл. 20, ал. 1 от ЗДвП](#), водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Това е и съответстващата на описаното нарушение правна норма. Според нея всеки правоспособен водач е длъжен непрекъснато да контролира ППС, което управлява. Това означава, че водачът трябва да борави с превозното средство, като съобразява пътната обстановка. Този текст има самостоятелно съдържание и смисъл, поради което съставлява самостоятелно нарушение на правилата за движение. Поради това настоящата съдебна инстанция намира, че административнонаказателната отговорност на нарушителя е била правилно ангажирана на основание [чл. 20, ал. 1 от ЗДвП](#). От субективна страна деянието е извършено по непредпазливост, като нарушителят е бил длъжен да контролира управляваното от него ППС, но не е сторил това, с което е предизвикал ПТП.

При доказаност на вмененото нарушение, съответно на санкционната разпоредба на [чл. 185, ЗДвП](#) е наложено в абсолютен размер административно наказание «глоба» в размер на 20.00 лв., което не се явява непропорционално тежко.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответник се дължат разноски в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 80 лв с оглед фактическата и правна сложност на делото.

По изложените съображения и на основание [чл. 221, ал. 1 от АПК](#) вр. с [чл. 63в от ЗАНН](#), Административен съд София-град, XV-и Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №886 от 10.03.2025г на СРС по нахд №6671/2023г на СРС, 18 състав, с което е потвърдено наказателно постановление НП № 23-4332-006086 от 10.04.2023 г., издадено от Г. В. Б., началник-група в ОПП – СДВР, с което на касатор на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер 20 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. Г. И. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.
Решението е окончателно на основание [чл. 223 АПК](#) и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: